

PREMIUM

Afscheidsfotograaf Caroline Geirnaert was onder meer bij de laatste momenten van Prinses Lara, het meisje dat in juni 2023 de strijd verloor tegen leukemie. © GEDR / Repro DCRB / Ronny De Coster

“De dood fotografeer je niet’, vinden veel mensen... Maar het biedt zóveel troost”: Caroline legt moeilijkste momenten van ons leven vast

“Toen ik de slaapkamer van een stervend meisje binnenstapte, keek haar zusje me verwijtend aan. Ik zei: ‘Je mama en papa hebben me gevraagd om foto’s te nemen, zodat ze je zusje altijd bij zich hebben’. Toen was dat meisje niet meer boos.” Afscheidsfotografe Caroline Geirnaert (61) zegt dat we de dood niet mogen wegmoffelen. Zij fotografeert de laatste momenten tussen ouders en

hun overleden kindje, zoals Prinses Lara, die in juni 2023 stierf aan leukemie. “Dat je daar als fotograaf deel van uitmaakt, is zeer bijzonder. Want tegelijk moet je jezelf heel klein maken, bijna onzichtbaar.”

Geert Desmytere 17-02-24, 05:35 Laatste update: 19-02-24, 08:25

-
-

Een koppel uit Vrasene liet onlangs hun [overleden baby'tje balsemen](#) om haar nog negen dagen thuis te koesteren voor haar begrafenis. “De dood wordt zo een deel van het leven”, vond [rouwexpert](#) Manu Keirse een stap vooruit. Ook afscheidsfotografe Caroline Geirnaert is voorstander. Ze is een geboren en getogen Gentenaar die tien jaar geleden in Ronse kwam wonen. Ze volgde met succes de studies secretariaat-moderne talen maar haar echte roeping lag elders.

“Ik hing als kind al meer rond in de donkere kamer van mijn papa dan in de tuin. Hij was een begeesterd fotograaf en leerde me alles over de kunst van het fotograferen. De aanleg om op het juiste ogenblik de juiste klik te maken, dat is niet iedereen gegeven. Ik denk zelf voortdurend in beelden. Mijn fototoestel blijft ook altijd in mijn buurt, dat maakt mij gelukkig. Het leidt soms ook tot enige irritatie bij vrienden en familie. Die moeten voortdurend op mij wachten omdat ik zo nodig weer iets moet fotograferen.”

Nog altijd taboe

Op haar dertigste fotografeerde Caroline voor de eerste keer een overleden mens. “Het was een goede vriend van mijn vader en een overbuur van hem. Hij stierf in zijn slaap, totaal onverwacht. Zijn jongste dochter was op wereldreis, daarom vroegen ze me om foto's te nemen van de uitvaart. Zo is het eigenlijk begonnen. De echte klik kwam pas veel later, toen ik het boek ‘Dat fotografeer je toch niet!’ las van de Nederlandse afscheidsfotograaf Boukje Canaan. Ik wist meteen dat dit was wat ik wou doen. Ik trok naar Amsterdam en volgde bij haar een opleiding afscheidsfotografie. Daar leerde ik wat ik eigenlijk al wist: dat alle

waardevolle momenten van het leven het waard zijn om in beelden omgezet te worden. Verdriet neemt daarbij een evenwaardige plaats in als geluk. De dood mogen we niet wegmoffelen. Maar vaak is het een taboe. Een camera in een kamer waar een stervende ligt? Iemand die foto's schiet tijdens een uitvaart? We moeten daar als maatschappij aan wennen."

Blijf op de hoogte

Krijg een melding bij belangrijke berichten over Regio Ronse.

Ik vraag of de ouders hun dode kindje willen aanraken. Soms hebben ze daar schrik voor, maar doen ze het dan toch. En vaak geeft hen dat een goed gevoel

Caroline

"Er heerst veel schroom over. Dat laatste moment is nochtans net zo belangrijk als de blij momenten die eraan vooraf zijn gegaan. Maar als fotograaf moet je daar erg omzichtig mee omspringen. Respect is belangrijk en vooral: vertrouwen. Ik denk dat ik mag zeggen dat ik verdriet begrijp. Als ik weerstand voel, praat ik daar ook over. Toen ik de slaapkamer van een stervend meisje binnenstapte, keek haar zusje me verwijtend aan. Ik vroeg haar of ze boos op me was. Ze knikte. Toen ik haar uitlegde dat haar mama en papa me dat gevraagd hadden om haar zusje altijd bij zich te hebben, veranderde haar houding. Later kwam ze bij me uithuilen. Ik merk ook dat foto's het verdriet effectief verzachten en helpen om het een plek te geven. Met seniorenfotografie probeer ik ook het verhaal van een mensenleven te vertellen. Dan krijg ik tijdens de gesprekken die daarmee samenhangen, zaken te horen die voor de familie helemaal nieuw zijn."

(lees verder onder de foto)

Caroline is ook stress- en burnout coach en helpt mensen om zichzelf (terug) te vinden. © GEDR

Pijnlijk maar helend

Caroline kreeg in het voorbije jaar [16 opdrachten van de vzw Boven de Wolken](#) die gratis fotosessies voor de ouders van sterrenkinderen organiseert. “Ik zal niet ontkennen: dat is heftig. Je begint er dan ook niet zomaar aan. Daar dient om te beginnen de opleiding voor, maar er is ook voortdurend opvolging. We kunnen steeds beroep doen op psychologische ondersteuning. Soms is dat nodig, heb ik aan den lijve ondervonden. Belangrijk is dat de ouders altijd de meesters zijn van de regie. Wat willen ze en wat willen ze zeker niet. Ik geef wel suggesties. Ik vraag bijvoorbeeld of de ouders hun dode kindje willen aanraken. Soms hebben ze daar schrik voor maar doen ze het dan toch. En vaak geeft hen dat een goed gevoel.”

**Ik vraag soms ook: op wie lijkt jullie kindje?
Dat klinkt cru, maar het effect is net**

andersom: het brengt zachtheid en aanvaarding

Caroline

De emoties zijn hoe dan ook heftig en authentiek. “Dat je daar als fotograaf deel van uitmaakt, is zeer bijzonder. Want tegelijk moet je jezelf heel klein maken, bijna onzichtbaar. Alles gaat ook heel snel. Je krijgt een telefoon en al wat volgt gebeurt in een soort roes. Dat ik geen meester ben van mijn agenda, deert me niet. Integendeel, dat is een deel van de charme van dit beroep. Alles gebeurt in het nu. Als je ter plekke bent, stap je binnen in een wereld gevuld met verdriet én met liefde. In Kluisbergen heeft de gemeente een koesterplek gemaakt waar ouders van sterrenkinderen of kinderen die op jonge leeftijd stierven, troost kunnen vinden. Ik heb daar bij de eerste samenkomst foto’s gemaakt. Dat is ontroerend, pijnlijk maar ook zeer helend.”

Mentale steun nodig

Het leven heeft Caroline niet alleen talent gegeven en geluk gebracht. Ze kreeg zelf een miskraam. Dat helpt om het verdriet van sterrenouders te vatten en te beleven. Caroline: “De naam luidop zeggen van het gestorven kind, is al een grote stap. Vaak durven mensen dat niet, ze vrezen daardoor het verdriet te vergroten. Maar het geeft net troost. Ik vraag soms ook: ‘Op wie lijkt jullie kindje?’ Dat klinkt cru, maar het effect is net andersom: het brengt zachtheid en aanvaarding. De papa en mama kijken dan vaak voor het eerst écht naar hun meisje of jongen. Zelf check ik na een opdracht meteen de foto’s van zodra ik thuis ben. Soms zijn die confronterend en heb ik mentale steun nodig van een collega.”

(lees verder onder de foto)

Prinses Lara. © Repro DCRB / Ronny De Coster

“Ik begrijp zelf ook niet zo goed hoe ik dit altijd opnieuw kan doen. Wellicht omdat ik voel dat ik troost breng, mensen help in hun grootste verdriet. Ik heb foto's genomen van de laatste momenten van [Prinses Lara](#), het ballonmeisje uit Kruisem dat vorig jaar in juni stierf aan kanker. Heel Vlaanderen leefde meer dan een jaar lang met haar mee sinds de ballonnenactie op de Ronde van Vlaanderen 2022. Dat was zeer heftig en ik krijg nog steeds rillingen als ik aan dat meisje en haar gezin terugdenk. Hoe verteer je zoveel verdriet? Ik ben zelf een erkend stress- en burn-outcoach en ik heb meerdere diploma's en getuigschriften behaald in deze branche. Met de Vijfklaver probeer ik mensen te helpen om zichzelf te ontdekken. Dat is een beetje zoals mensen fotograferen: je zoekt naar hun verhaal en je wil hen dat laten vertellen. Daarvoor moet je de juiste vragen stellen. De antwoorden zetten hen op weg naar hun betere ik.”

Caroline Geirnaert is gespecialiseerd in afscheidsfotografie, palliatieve fotografie en seniorenfotografie. Meer informatie is te vinden op deze [website](#).